

**HOSANNA
DAGEN**

ANDER WERK VAN BART CHABOT

PROZA

Broodje gezond (1996)

Broodje halfom (2001)

Brood en spelen (2002)

Broodje springlevend (2003)

Elvistranen (2004)

FC Dood (2006)

Schiphol Blues (2009)

Scheveningse wolken (2009)

De Patatbalie (2010)

Up On The Hilton Roof (2011)

Diepere lagen (2011)

Zestig (2014)

Triggerhappy (2015)

Broodje totaal (2016)

Easy Street (2016)

TONEEL

Chez Brood (2016)

POËZIE

Genadebrood (1993)

Judaskus (1997)

De kootjesblues (2000)

Zand erover (2003)

Knekeltaal (2004)

Greatest Hits – Volume 1 (2004)

Fort Knox (2005)

McPain: Cadillac Boogie, Anna's

Hoeve, Dracula's ontbijt (2007)

Signore Coconut (2007)

De Bril van Chabot (bloemlezing
door Martin Bril, 2008)

Orkaan Betty (2008)

Club Fandango (2008)

Satans Kreek (2009)

Captain Zeep (2009)

Space Cowboy (2009)

Barricade Area (2009)

Greatest Hits 1 (tweede,
vermeerderde druk 2009)

Greatest Hits 2 (2009)

Bananenrepubliek (2016)

HOSANNA BART
DAGEN CHABOT

Gedichten

2018 De Bezige Bij Amsterdam

Copyright © 2018 Bart Chabot

Fotografie en art direction omslag: Anton Corbijn

Uitvoering omslag: DPS

Vormgeving binnenwerk: Aard Bakker, Amsterdam

Druk: Pantheon drukkers, Velsen-Noord

ISBN 978 94 031 0640 3

NUR 306

debezigebij.nl

bartchabot.nl

Dalzicht

die dag werd het vroeg donker
de weg sneed dwars door dorpen en gehuchten
je kon de lichten zien in kale textielfabrieken
in de weinige cafés die open waren
en in de bijna lege winkels

het daglicht droogde op-
tegen het einde van de middag
steeg een mist uit de grond omhoog
die zwaar op de aarde leunde-
de bomen liepen op stelten

her en der staken schimmen de kop op
die in de mist hun weg zochten
afgaand op het gemak
waarmee ze zich bewogen
dwaalden ze hier vaker rond

ik kwam bij een hotel even buiten nijverdal;
hotel dalzicht, op de sallandse heuvelrug
vanaf de heuvel keek je duitsland in
in de rug wist je nederland
dat de achterhoede dekte

– hoe laat bent u vanavond terug? –
vroeg de eigenaresse
– om halftwaalf sluiten we, dan ga ik naar bed
maar als u wilt, als u later bent,
kan ik die (ze wees naar een deur
van gekleurd melkglas) openlaten

nee, ik ben niet bang – zei ze
– al ben ik alleen en is mijn man gestorven
twee maanden terug, aan een gescheurde aorta
wat kon ik voor hem doen? niets
ik stond erbij en keek ernaar

bang?
welnee, ik heb een dobermannpincher
dus een insluiper laat 't drie keer
uit zijn hoofd om bij me in te breken
mijn hond, die scheurt 'm
aan flarden, net-zo-makkelijk
en met alle plezier –

ze leek meer te geven om haar hond
dan om haar overleden man
die laatste had haar in de steek gelaten,
de eerste niet: die was trouw
en waakte over haar en het hotel
ten slotte verdween ze naar de keuken
waar ze 'iets moest doen'
onduidelijk wat dat 'iets' was-
ze kwam niet meer boven water
zat ik haar onbedoeld dwars?

de nevels kropen tegen de ramen op
nijverdal lag opeens ver weg
en het nabijgelegen wierden
was van de aardbodem geschoven
en over de rand gekukeld
de mist klonterde voor de ruiten
wilde die soms naar binnen?
tussen de lege olijfolieblikken
op een hoge plank scharrelde iets
wat gelet op de staart en het geluid
groter was dan een muis

zacht sloot ik de buitendeur,
liep dwars door de velden
in de richting van twee vervallen houten schuren
en sprak een van de schimmen aan, toen een tweede
maar ze keken niet op of om
en deden of ze me niet hoorden
hun wereld was de mijne niet
en ze wensten die twee
niet te mengen, vooralsnog

ze liepen door tot aan de bosrand
gehaaster nu
en losten op tussen de bomen
had ik iets verkeerd gezegd?
dat kon haast niet: zoveel had ik niet gezegd
het zicht liep terug tot minder dan vijf meter

de volgende ochtend leek het herfst
een weersomslag waar geen mens op zat te wachten
het regende grauw
de wind sloop tussen de bomen door
(wat had die op zijn geweten?)
en de takken zwaaiden vreugde-
loos heen en weer

– koffie of thee – vroeg de eigenaresse kortaf
toen ik na het ontbijt vertrok
bedankte ze me voor de klandizie
toch was ze opgelucht dat ik mijn biezen pakte
en deze streek met rust liet-
buiten viel de zon van haar geloof

de weg naar huis was leeg
de winkels en cafés verlaten, de fabrieken dicht
richting de randstad rijdend
leek alle verkeer verbannen
de schimmen van gisteren
lieten zich niet opnieuw betrappen:
de aarde zat op slot

geen straatdeksel of afvoerput kon open
de sleutels waren weggegooid
 maar door wie?
de dader lag weer eens op het kerkhof
en niemand, in de wijde omtrek
noch daarbuiten, die opstond,
naar voren trad, transparant, zich bekendmaakte
en opening van zaken gaf

Gevoelstemperatuur

we stonden aan zee, mijn lief en ik
dichtbij genoeg om met een voet het water in te kunnen
maar zonder het risico van een nat pak
zo hingen we tussen twee werelden in
die van de zee, en die van het continent
nu was het zaak niet tussen wal
en schip te belanden

haar mond vormde een horizon in haar gezicht
die spleet en voor me openging
haar tong zwol aan,
een golfbeweging van de zee,
en wilde bij me binnen
mijn hart sloeg een tel uit de maat
want ze kuste erop los

haar tong telde mijn tanden en kiezen na
er miste er niet een, ook zat er niets los
hetzelfde, stelde ik vast, gold onverkort voor haar-
niets wat loszat of ontbrak of de spoedige inzet
van een tandtechnicus vereiste

het was begin oktober, de laatste
zomerdag van het seizoen, en van het jaar
daar kon je gerust van uitgaan-
dat was meteen ook het enige
waar je met een gerust hart vanuit kon gaan
het zand, ook niet gek, hurkte rond onze voeten
en sprong geholpen door de zeewind
gretig over onze tenen heen

ik deed mijn ogen open
opeens twijfelend over wie
ik feitelijk in mijn armen hield
de badplaats, links van ons, dreef weg
en loste op in nevels
zacht zette ze haar tanden in mijn onderlip
de wind tilde haar haren op, ik deed mijn ogen dicht
de kust was veilig

ten slotte viel haar tong stil
haar mond ontkoppelde zich van de mijne
ze draaide in slow motion om haar as
en verwijderde zich met tegenzin
wie van ons keerde het eerst veilig
in de dampkring terug?

ze vroeg of ik wilde zwemmen
wachtte niet op antwoord maar liet haar kleren los
en rende zonder mij naar zee
als een springvis ging ze door het water
en werd meer van de zee dan van het vasteland
ik gaf mezelf een schijn van belang
door haar kleren te bewaken
al had ze daar niet om gevraagd

ze gilde het uit
moeilijk te bepalen vanuit mijn positie,
op enige afstand,
of het van vreugde en vrolijkheid was
of van een snerpende kou die in je botten trok
en zich in je gebeente nestelde

opnieuw keek ik met wie ik vandoen had
geen twijfel mogelijk:
ik had voor me wie ik voor me had
ze was wie ze was
niet voor actrice in de wieg gelegd
en geen schim of fantoom

ik deed op mijn beurt mijn kleren uit
liet ze achteloos vallen,
voer voor de meeuwen of een spelende hond,
en wilde haar alsnog achterna
althans, dat was de bedoeling
maar ze was me glinsterend voor
kwam uit het water op me afgerend
en vloog drijfnat in mijn armen

ik zette me schrap
zag de klap aankomen
maar bleef ternauwernood op de been
en wankelde achteruit om niet te vallen
want ze was lijk-
en lijkkoud

Jungle Bells

het was kerstavond, bijna halftien
toen ik mijn gezin terugzag
maar mijn gezinsleden zagen mij niet
en al hadden ze me gezien
dan zouden ze me niet hebben herkend
want ik was flink afgefallen in de tussentijd-
de tafel stond rijk gedekt
het ging cecile en de kinderen naar den vleze

een stoel werd me niet aangeboden
en had ik ook niet nodig
ik zat aan zonder aan tafel te zitten
een zoon voerde het hoogste woord
maar lang duurde dat niet
daar zorgden zijn broers wel voor
soms ging het over mij, maar ook dat
duurde gelukkig niet lang-
het gezin was opnieuw uitgebalanceerd
zonder dat er winterbanden
of een garage aan te pas kwamen

mijn vrouw had een nieuwe vriend
wijselijk liet ze er, anders dan ik,
geen gras over groeien
het gezin werd voor mijn ogen gezin,
voor de volle honderd procent,
op mij na dan
naarmate de avond vorderde raakte ik
in de krochten van mezelf verdwaald
niets paste, klopte of zat goed

schroeven, moeren en bouten
die me eerst angstvallig bij elkaar hielden
deden dat niet langer
in hoog tempo viel ik uiteen in losse onderdelen
waarop geen serienummer prijkte
en geen bot bleek gepatenteerd

na het diner gingen de gezinsleden huns weegs
de jongste naar zijn eigen kamer boven
een naar utrecht; de derde, met vriendin, naar amsterdam
cecile en haar vriend,
wiens naam me voortdurend ontschoot (fred? ben?),
ruimden de boel op
dronken een laatste glas
en liepen de trap op naar wat ooit
ook mijn slaapkamer was
dat vastgesteld hebbend, en om mezelf
onnodig leed te besparen,
ging ik op mijn beurt op huis aan
en gleed soepel in mijn kist

koud was het deksel dicht
of de steen waaronder ik lag verstijfde
de berken langs het pad trokken
doodgemoedereerd een voet uit de grond omhoog
maar de aarde bleef liggen waar-ie lag
en de planeet hangen waar-ie hing
die draaide geen meter extra

verderop op het pad stond iemand
het tafereel onbewogen aan te zien
wie was hij en wat deed hij op deze plek?
ik herkende hem niet, had hem nooit eerder gezien
geen idee waarom hij in zijn nopjes was
of onder welke vlag hij voer
de bomen, ontworteld,
kozen eieren voor hun geld
en namen uit angst te worden betrap
vliegensvlug hun plaatsen weer in

toen, het aanbreken van eerste kerstdag,
begon het licht te worden-
de nacht versplinterde
ik moest aan mijn vrouw denken
en aan haar nieuwe vriend
vooral aan die laatste: wanneer kwam hij
ons hier gezelschap houden?

de wind speelde op-
en terwijl ik juist lag te helen
weer wat vlees op mijn botten kreeg
beetje bij beetje aangroeide
en uit één stuk werd
(na verloop van tijd kon ik me zelfs optrekken
aan een boomwortel die tot in mijn kist reikte
al bleven bokkensprongen
voorlopig uit den boze)
rafelden de wolken en waaiden uit elkaar

en geen pleisters, gaas
of verbandtrommel voorhanden
om de boel te verbinden-
we zaten dringend om hulp
van elders verlegen

Opblaaspop

werd vanmorgen vroeg wakker,
een stel botten vacuüm verpakt,
pompte mezelf op
tot hanteerbare proporties
(het verkeer moest nog op gang komen
spits en files nog ontstaan)

en blies, toen ik min
of meer wiebelend op eigen benen
stond, met wat laatste restjes lucht
mezelf verder op tot ik bijna
op ware grootte was
en sterk op mezelf leek-
het was een 'ik' die ongevraagd
zijn intrek bij me nam
en kwam logeren-
hoe kon ik hem onderdak weigeren?

de ochtendzon kleurde het hotel
tot een buiten, een landgoed,
maar dan eentje midden in de stad
de bomen voor het hotel groeiden uit hun jas
de auto's (je mocht niet parkeren
op de laan) schoten hard voorbij
het was gissen naar bestemming of doel

de portier hield de deur voor me open
groette, ik kwam hier vaker,
en noemde mijn naam
die mijn naam niet was-
ze zou op me wachten in een vertrek
op de veertiende verdieping: de kamerdeur
stond op een kier, had ze aangekondigd
ik liep naar dat deel van de lobby
waar ik de liften wist

terwijl ik uit het raam keek, brussel
lag voor het oprapen,
riep ze me tot de orde,
zo kwamen we nergens
ze kuste me en in gedachten kuste ik
de grond waar ze zo-even
nog had gestaan: hoogpolig tapijt met paarse
en gele fantasiebloemen